

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

Quantum adniti debeant Christiani omnes, vt in sanctæ Ecclesiæ
Catholicæ vnitate permaneant; & de laudibus sanctorum Apostolorum
Petri & Pauli, Sermo I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

Leo Paps.

angelij huius reum sed elegantissimam explanationem sanctissimi Leonis Papae eius nominis primi ex sermone tertio de passione Dominica. Vnum, inquit: de toto mundo eligitur Petrus, qui & vniuersarum gentium vocatus, & omnibus Apostolis, cunctisque Ecclesiae patribus praepositus, ut quis in populo Dei multi sacerdotes sint, multique pastores, omnes tamen regat Petrus, quos principaliter regit & Christus. Magnum & mirabile huic viro dilectissimi, consortium potentiae suae diuina tribuit dignatio, & si quid commune cum eo caeteris voluit esse principibus, nunquam nisi per illum dedit, quicquid caeteris non negauit. Omnes denique Apostolos, quid de se opinentur homines interrogat, & tandem respondendum communis est sermo, quamdiu humanae intelligentiae explicatur ambiguitas. At ubi quid sensus habeat discipulorum exigitur, primus est in Domini confessione, qui primus est in Apostolica dignitate & potestate. Qui cum dixisset, Tu es Christus Filius Dei viui, respondit ei Iesus. Beatus es Simon Bariona, quia caro & sanguis non reuelauit tibi, sed Pater meus qui in caelis est. Ideo beatus es, quia Pater meus te docuit, nec terrena te opinio fefellit, sed inspiratio caelestium instruxit, & non caro & sanguis, sed ille tibi cuius sum Filius vnigenitus indicauit & inquit. Ego dico tibi, hoc est, sicut Pater meus tibi manifestauit diuinitatem meam, ita & ego tibi notam facio excellentiam tuam: Quia tu es Petrus, id est, cum ego sim inuiolabilis petra, ego lapis angularis, qui facio vtraque vnum, ego fundamentum praeter quod nemo potest aliud ponere tamquam & tu quoque petra es, qui a mea virtute solidaris, ut quae mihi potestate sunt propria, tibi sint mecum participatione communia. Et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, & portae inferi non praevalent aduersus eam. Super hoc inquit saxum, hanc soliditatem & fortitudinem aeternum construam templum, & Ecclesiae meae caelo inferenda sublimitas in huius firmitate confurget.

Eph. 2.
Ephes. 2.
Petrus quomodo a Christo vocatus sit petra.

SERMO IN EADEM SOLENNITATE.

Quantum adniti debeant Christiani omnes, ut in S.

Ecclesiae Catholicae unitate permaneant, & de laudibus sanctorum Apostolorum Petri & Pauli,

Tu es Petrus, & super hanc Petram aedificabo Ecclesiam meam. Et portae inferi non praevalent aduersus eam, Matth. XVI. Magna res est dilectissimi Ecclesia Catholica, tantaeque firmitatis, ut nullis possit perripui quantumuis saeuorum hostium incuribus, nullis omnino fraudibus aut cuniculis vel daemonum, vel malorum euerri. Insurgant omnes tartarei spiritus, coctus hic mundus, id est, vniuersa impiorum caterua simul vno impetu totisque viribus in Ecclesiam Christi incurrant, nihil tamen omnino illi obesse poterunt, sed velint nolint Petri nauiculam ad portum tandem quandoque saepe gratiae pertingere ferre cogenitur. Non enim fallit aut mentitur veritas quae ait: Portae inferi non praevalent aduersus eam. Nihil autem aliud est Ecclesia Catholica, nisi fidelium collectio sancta, quae rectam de Deo fidem seruat, vera religione, Deum colit & adorat, vnum atque idem sentit, & proficitur in ijs quae ad fidei articulos & sacramentorum unitatem pertinet.

Ecclesia Catholica quoniam vere dicitur.

inent. Est alia Ecclesia, quam scriptura synagogā satanz, & ecclesiam malignantium appellat, quæ purissimo veritatis fonte derelicto turbidam sibi haurit aquam, fœditq; cisternas dissipatas, carnalium videlicet opinionum, ex infano nascentium cerebro humanatq; conceptarum temeritate, plus suo iudicio, quam alijs quibusvis tribuente. Quæ cum non regatur spiritu veritatis & pacis, in multa scinditur, nec vsquam ipsa sibi constat, sed pro varijs hominum ipsi deditorum affectibus & iudicijs modo hæc, modo illa affirmat, eademq; paulo post aut negat, aut mutat. Quæ est origo cunctarū hæresium & errorum, omnis perfidiæ causa. Quam nos D. Paulus Apostolus fugere monuit, ubi ait, scribens Timotheo: *O Timothee depositum custodi, deus enim prophanas vocum novitates.* Quæ verba elegatissime exponens Vincentius Lyrinensis, pietate iuxta ac eruditione clarus, ita ait: Deuita, inquit Apostolus, o Timothee quasi viperam, quasi scorpionem, quasi basiliscum, ne te non solum tactu, sed etiam visu astatuq; percutiant. Quid est deuitare, cum huiusmodi nec cibum sumere. Quid est deuita? *si quis, inquit, venit ad vos, & hanc doctrinam non adfert.* Quam doctrinam, nisi catholicam & vniuersalem? & vnam eandemq; per singulas ætatum successiones incorrupta veritatis traditione manentem, & vsque in secula sine fine mansuram? Quid tum? *Nolite, inquit, recipere eum in domum, nec Ave ei dixeritis. Qui enim dicit illi Ave, communicat operibus eius maligni.* Prophanas, inquit, vocum novitates. Quid est prophanas? Quæ nihil habent sacri, nihil religiosi, ab ecclesiæ penetralibus, quæ est templum Dei, penitus extraneas. Prophanas inquit, vocum novitates: Vocum, id est, dogmatum, rerum, sententiarum novitates, quæ sunt antiquitati contrariæ. Quæ si recipiantur necesse est ut fides beatorū patrum aut tota, aut certe magna ex parte violetur: Necesse est, ut omnes omnium ætatum fideles, omnes sancti, omnes casti, continentis, virgines, omnes clerici, leuitæ & sacerdotes, tanta confessorum millia, tanti martyrum exercitus, tanta urbium, tanta populorum celebritas & multitudo, tot insulæ, prouinciæ, reges, gentes, regna, nationes: totus postremo iam pene terrarum orbis, per Catholicam fidem Christo capiti incorporatus, tanto seculorum tractu ignorasse, errasse, blasphemasse, nescisse quid crederet, pronuncietur. Hæc ille. Quibus verbis graphicè depingit hæreticorum vitanda dogmata, vtpote ex ipsorum infanis mentibus, non sancti Spiritus instinctu hausta ac propalata. Itaque fideles omnes summo debent studio quantum sibi optant propitium habere Deum, & animas suas ab æternis inferorum flammis seruare immunes, ad id anniti, ut nunquam temere ab ecclesiæ Catholice persuasionem se patiantur abduci. *Oportet enim hæreses esse ut & qui probant sunt, manifesti fiant.* id est, ut quisque quam enax, & fidelis, & fixus Catholice fidei sit amator appareat. Moueri autem, omni doctrinæ vento, & instar arūdinis quolibet auræ pulsantis flatu agiteri, id verò leuisimæ mentis est. Solidandus ergo est animus, ut etiam si Angelus de cælo aliquid euangelizet, præterquam quod annunciatum est nobis, anathematis loco habeatur. Non mihi dicat quisquam. En tot eruditi homines ita sentiunt: ita scribunt, aliquot etiam principes in hac sententia sunt. Nunquam ergo eruditos eos dixerim, qui à sanctorum Patrum tot seculis receptis sententijs non verentur diuersum sentire, nec eos principes imitandos sentio, qui

Ecclesia satanz & malignantium quam dicitur. Hieron.

1. Tim. 6. Vincentius Lyrinensis.

2. Ioan. 1. Dogmata hæreticorum quanto studio iuncto omnibus verè Catholicis vitanda. 1. Tim. 2.

1. Cor. 11. 1. phel. 4. Math. 11. Luc. 7. Galat. 1.

Docti quia verè dicuntur.

tio, qui impiorum hominum adiuuentiones totius ecclesie consuetudini & sententia anteponunt. Si queras, quamobrem docti errent, & potentes fallantur? Cito respondeo, doctos vel potius scitulos ob suam superbiam deos a Deo in reprobum sensum: potentes vero non omnes, sed qui Deum non metuntur, ob voluptatum & vanitatum studia contemptos a Deo, atque indignos qui veritatem perspiciant. Non est igitur cur quisquam horum exemplo ab ecclesia vnitare sese abiangat. Qui semel in baptismo Christo nomen dedimus, in illius famulatu ad vltimum vsque spiritum constantem permanere debemus. Famulari autem Christo non potest, quisquis extra illius magnam domum, quae est ecclesia catholica, profugus abscedit. Crederet quidem potest, & Christum quoque confiteri potest, sed seruus ecclesie Christi esse non potest. Sicut membrum si e corpore distraharur, non potest non emori: ita impossibile est vitam illi manere spirituale, qui ab ecclesie consortio disungitur. Et tamen tales sunt haeretici omnes, Iudei & Ethnici, qui tanto sunt a vera vita remotiores, quanto sese extra ouile Christi magis subducunt & abaliciant. Quorum est reuera misera & deploranda conditio, quandoquidem ethi corpore viuunt, spiritu mortui sunt, & licet saepe calamitosam atque miserrimam ducant vitam, multa quoque secundum speciem praecleara agant opera, dura & aspera multa patientur, noctes saepe ducant infomnes, studijs aut alijs intenci laboribus, tamen post haec omnia mox vbi excefferint e corpore, ducuntur in immane chaos tartarorum, de praesenti exilio & miseria, ad aeternas transeunt tenebras, & ignem inextinguibilem, diabolo & angelis eis paratum: At vero qui in Christo soli in ecclesia sancta catholica fortiter perseuerant, & simplici fide, spe bona, sinceraque charitate, Domino adherent, iuxta capite Christi vitalem spiritum, gratiam, virtutes & sancti Spiritus varia suscipiunt charismata, in se crescunt & augetur: alij tamen plus alijs, prout quisque ad eiusmodi influxum percipiendum sese magis accommodat: atque vbi hinc emigrant, ad caelestem ducuntur patriam, & gloriam sempiternam. Quod si qui interim minus bene viuunt, tamen ab communibus ecclesie praecibus non excluduntur, quoadiu ab ecclesiastica vnitare diuisi non sunt. Atque ita fit, ut multo facilius possint effici capaces gratiae, quam haeretici & alij penitus ab ecclesia alieni.

Hoc nimirum praestat vnitatis corporis Christi mystici, in quo membra membra pro alijs sollicita sunt, & saniora infirmis studiosius subueniunt, vtpote sint sanitati restitui, donec tandem omnes occurramus in virum perfectum, quod erit in futura resurrectione mortuorum, quando iam similes erimus capiti nostro, nec quicquam in nobis imperfectum reliquum erit. Haec ratio non solum qui adhuc temporaria agunt vitam, sed qui iam in caelis beati viuunt Angeli & spiritus hominum, beatorum, imo etiam ipsum caput nostrum Dominus Iesus Christus mira nobis beneuolentiae & charitatis coniunctione deuncti sunt, semper sollicitam nostri curam gerentes, vt ad ipsos pertingamus, idque multo magis quam de illis qui foris sunt. Nam & horum quidem salutem diligunt, sed quia eos ab vnitatis corporis, quod ipsi sunt, alienos conspiciunt, minus illos curant quam nos, vtpote quos sibi incorporatos sentiunt. Pulcherrime sane D. Ioannes Chrysostramus ecclesiam

Stabilire
 quanta opus
 sit in vera
 Catholicaque
 fide.
 2. Tim. 2.

Non verè ca-
 tholicorum
 omnium quàm
 vita, qualisq;
 mors.

Matth. 25.

Catholicorum
 verò vitam
 mors quàm
 felix.

Vnitatis cor-
 poris Christi
 mystici quan-
 to sit enco-
 mio digna.
 Ephes. 4.
 1. Ioan. 3.

Chrysostrom.

nam Catholicam depingens, ut nos ad illam retinendam colendamq; unitatem illiciat, in opere Homiliarum in Mattheum, quod imperi factum vocant (si tamen ille eius autor est) ita loquitur: Quamvis infestatione inimici ecclesiae, vel seculi tempestate laboret, quibusuis tentationum fluctibus pulsetur, naufragium facere non potest, quia Filium Dei habet gubernatorem. Inter ipsos enim turbines mundi, inter ipsas seculi persecutiones, plus gloriae ac virtutis acquirat, quam in fide firma & indissolubili permanet. Nauticat enim instructa fidei gubernaculo, felici cursu per huius seculi mare, habens Deum gubernatorem, angelos remiges, portans choros omnium sanctorum, erecta in medio ipsa salutari arbore crucis, in qua euangelicae fidei vela suspendens, flante Spiritu sancto, ad portum paradisi & securitatem quietis aeternae deducitur. Paulo post eodem capite de ecclesia haereticorum idem subiungit. Est & alia seculi navis non Dei, id est, collectio haereticorum, quae sine huius nomen Ecclesiae vendicat, sed est navis maris, quia huiusmodi ecclesia non Dei est, sed seculi: quae licet habere in se praedicationem Dominicae crucis videatur, tamen invalida est arbor eius, quia ubi non est veritas fidei, infirma crucis assertio est. Et ideo huiusmodi navis, hoc est, ecclesia haereticorum amisso verae fidei gubernaculo, dominantibus aduersis spiritibus, in naufragium mortis aeternae demergitur, quae gubernari à Christo Domino non meretur. Hae ille. Quis iam ita amentis erit, ut relicto coetu Filiorum Dei, & congregatione fidelium, quibus Christus ut caput praesidet, illi se impiorum concilio habulo adiungat, cui Lucifer dominabatur? Quis in tantum stolidus ac improbus esse velit, ut aut propria iniquitate sua dignum se faciat, qui Ecclesiae iudicio & autoritate extra ecclesiam eiciatur, aut sua peramentia & pernicacia inde se ipse praecipitet? His enim duobus modis peccator ab Ecclesia expellitur.

Semper ergo dilectissimi Christi corpori inhaereamus, nec quicquam eoque fore formidemus quam à Christi membris separari. Quod si hodie multi ita dementes sunt, ut leuissima facilitate sese transferant ad haereticos, agantque multa, quae Ecclesia Catholica damnat & horrenda anathematis plectit sententia, nos tamen eorum amentiam non imitemur. Maneamus intra ouile piissimi Pastoris & redemptoris nostri Domini Iesu, sicut oves pascuae eius, repleamur in bonis domus illius, sectemur pacem, amemus concordiam, dissensiones summopere execremur. Semper nobis ob oculos versetur Psalmus ille breuis, sed grauisimo sententiarum pondere venerabilis, quo Propheta canit: *Eccce quam bonum & quam iucundum habitare fratres in vnum. Si ut vnguentum in capite, descendens &c.* Eccce inquit, quam bonum & quam iucundum habitare fratres, nempe Christianos omnes intra sanctam Ecclesiam Catholicam, in vnum, id est, in mutua charitate, & dulci animorum consensione, ut ne qua admittant scandala, nullas velint haereses, dissidia quauis execrentur, sed vnum teneant baptisma, eundem colant Dominum, indissimilem fidem profiteantur, & pacem inuolabili seruent studio, quicquid paci aduersum est respicient. Nimirum adeo suavis ac iucunda pax est, ut quidam sapientes afferunt nihil in natura praestantius, nihil dulcius excogitatum. Vera namque pax est tranquillitas animi, simplicitas cordis, vinculum amoris,

Ecclesia Catholica quam pulchre nauis comparatur.

Collectio haereticorum qui Ecclesiae sibi nomen usurpat.

Ecclesia bifaria multaque ab haere à se.

Psalm. 94.
Psalm. 94.
Hebr. 13.
Psalm. 32.

Facere vera vti nihil dulcius vel praestantius in vita haberi potest.

T V
Z Z

charitatis nexus, Reip. solamen, domorum iucunditas, angelis domestica, daemionibus inimica, Deo super omnia grata, & omnium rerum concordia. Et ubi concordia est, ibi harmonia, ibi suavitas, ibi iucunditas. Ex pace pervenitur ad benedictionem, de benedictione ad vitam & regnum, ex vita vero ad unionem felicissimam cum Deo. Unde ultimo huius Psalmi verbi Propheta sic habet. Quoniam illic, ubi scilicet fraterna viger concordia, induit Dominus benedictionem, & vitam vsque in seculum. Deus enim pace delectatur, & amat pacis studiosos, benedictusq; illis, ministrando gratiam in praesenti, qua freti crescant & progrediantur in iustitia & sanctitate, & vitam sine fine in futuro seculo. Illos autem qui transgredi non verentur terminos a patribus statutos, segregantque semetipsos, animales, spirituum non habentes, innitentes prudentiae suae, dicentes se sapientes cum sint stulti & miseri, ediverso Deus iustus & sanctus execratur ac maledicere vsque in aevum sempiternum. Hac de causa beatissimi Apostoli Petrus & Paulus, quorum hodie insignem triumphum Ecclesia celebrat gratulabunda & laetitia, modis omnibus conati semper sunt ad pacem, ad concordiam, ad miram charitatem ad veram unitatem fideles exhortari. Pro hac denique mundi unitate etiam sanguinem suum fundere non dubitarunt. Quos nobis Dominus Iesus duces & patres atque pastores praeposuit, quorum & exempla & praepcepta adhortationesque sectemur, & meritis ac precibus adiuvemur. De quorum meritis & virtutibus quae omnem loquendi superant facultatem, ut ait Leo papa sanctissimus, nihil diversum, nihil debemus sentire discretum, quia illos & electio pares, & labor similes, & finis fecit aequales. eorum, ut idem inquit, gratia Dei in tantum apicem inter omnia Ecclesiae membra prouexit, ut in corpore, cui caput Christus est, quasi geminum illos condidit lumen oculorum. Quos etiam Dominus grauius labi permittit, ut ex se ipsis discerent humanae fragilitati condolere, tamen lapsos rursus mirabiliter erexit, tantisque gratiae & gloriae cumulauit donis, ut penè nullis eis possit equiparari. D. Petrus prius ancillae voce, ita perterritus, ut Dominum negaret, postmodum nullos neque reges, neque praesides neque tyrannos contuit. D. Paulus quanto atrocius ante erat Ecclesiam persecutus, tanto immuniore postea pro Deo & Ecclesia labores ac dolores libentissime sustulit. De S. Petro apud D. Clementem libro VII. Recognitionum ipsius Petri verbis fertur in hunc modum: Panis mihi solus cum oliuis, & raro etiam cum holeribus in usu est. Indumentum autem hoc est mihi quod vides, tunica cum pallio: & haec habens, aliud nihil requiro. Hoc mihi sufficit: quia mens mea non ad haec praesentia, sed ad illa quae aeterna sunt, aspicit: & ab eo nihil me rerum praesentium visibiliumque delectat. Paulus vero de seipso scribens. Castigo inquit, corpus meum & in seruitutem redigo, ne cum aliquo praedicatorum ipse reprobus efficiat. Rursumque alibi scribens Thessalonicen. Vos autem testes estis & Deus quam sancte, & iuste & sine quaerela vobis qui creditis, assumimus. Itemque: Memores estis fratres laborum nostrorum & fatigationis. Noctes & dies operantes, ne quem vestrum gratiamus, predicauimus vobis Euangelium Dei. Ex quibus & alijs testimonijs patet innumeris, elucet horum venerabilium patrum erga corporis edomationem & rerum omnium contemptum feruor ac studium: quos etiam non aequalibus passibus, tamen pro modulo nostro imitari debemus.

Pacis verè fructus qui sint.

Iud. 1.

Rom. 1.

Leo Papa. Apostolorum Christi pacem sententia quanta.
 Matth. 23. Mt. 14.
 Petrum Apostolum cur Carillus se negare permittit. Act. 5.

S. Clemens Papa.
 D. Petri Apostoli frugalitas & paupertas quanta.

1. Cor. 9. 1. Thess. 2.

Ibidem.
 Apostolorum relictis vniuersis Chastitatis inhaerere conueniat.

dehemus. Si enim tam præcellentes viri, quos iam sancti Spiritus gratia adeo confirmarat, ut in peccatum mortiferum labi non possent, usque adeo in seipso rigidi fuisset, qua fronte, qua conscientia nos audebimus molli- ter & delicate vivere, nostrisque indulgere affectibus, carni quicquid liber subministrare, de Dei misericordia securi, penitentiam salutarem negli- gere cum tamen miseri & fragiles simus, & alii atque alii subinde vitis implicemur? Angustam esse viam, quæ ducit ad cælos non iam ex Christi tantum verbis, sed etiam Apostolorum eius gestis discimus. In hac perseve- remus, ab hac ne latum vnguem recedamus. Quod si adhuc pusilli sumus & debiles, parvusque in nobis inest seruos erga Deum, confugiamus ad beatos Apostolos, eorumque suffragia ambiamus, ut quantum propriis peccatis deprimimur tantum Apostolicis meritis erigamur. Neque timere debemus, ne parum nobis tantorum patrum collatura sit intercessio apud Deum. Non possunt ullam apud Deum repulsam pati, qui iam unum cum Deo ef- fecti sunt, usque adeo in divinitatis abyssum absorpti, adeoque Deo coniun- cti, ut quod Deus est per naturam, ipsi sint per gratiam. Quanto autem er- ga nos maiorem illorum experti sumus charitatem & sollicitudinem, tanto eos feruentiori amore & gratitudine profecti debemus. Per hos enim re- verendissimos patres nobis Christus annunciat, per hos gentium cæ- citas prostrata est, & lumen veritatis orbi inuictum, potestas dæmonum & seua tyrannis exclusa: denique optima & præclarissima nobis tradita vi- uendi præcepta. In quibus tanta extitit charitatis & misericordiæ abun- dantia, ut haud secus conuertendis miseris obsecratisque peccatoribus totos se impenderint, quam si omnes ipsi genuissent. De ipsis D. Bernardus qua- dam concione pie admodum & eleganter ita ait. Tales decebat humano ge- neri pastores & doctores constitui, qui & dulces essent, & potentes, & nihilo minus sapientes. Dulces, ut me blandè & misericorditer susciperent: poten- tes, ut fortiter protegerent: sapientes, ut ad viam & per viam ducerent, quæ ducit ad civitatem. Quid Petro dulcius, qui tam dulciter omnes ad se conuo- cat peccatores, sicut & Actus apostolici, & epistolarum eius series attestatur? Quid illo potentius, cui & terra obediuit cum mortuos reddidit, & mare sub pedibus eius se calcabile præbuit? qui Simonem Magum spiritu oris sui in aère attigit, qui claves regni cælorum tam singulariter accepit, ut præcedat sententia Petri, sententia cæli? Quid autè illo sapientius, cui non caro & san- guis revelavit? Libentissimè Paulum sequor, qui præ nimia dulcedine luget eos, qui peccauerunt, & non egerunt penitentiam: qui fortior est omni prin- cipatu & potestate, sapientiam & medullam sacrorum sensuum non à primo vel secundo, sed à tertio cælo largiter asportavit? Idem de eisdem alio sermo- ne loquens: Apostolorum, inquit, Christi festus agitur dies, quibus sanè plu- rimum à nobis honorem deberi scio: sed utrum possit aliquis exhiberi, hæ- sitato fati. *Nimis enim honorati sunt amici tui Deum, nimis confortatus est principatus eorum.* Quid enim? Si in terra adhuc positi omnia poterant, non quidem in se, sed in Christo, quid non poterunt hodie viuentes in æterna felicitate cum ipso? Diuus quoque Maximus Episcopus in horum patrum laudem sic ait: Hi sunt Ecclesiarum columna Petrus & Paulus, quos & vita sanctissima ve- nerabilem perduxit ad mortè, & gloriosus occasus fecit esse perpetuos. Quos

Matth. 7.
Lucæ 11.

Sanctorum nos
suffragijs ad-
iuuari.

Bernardus.

potentia &
dulcedo Apo-
stolorum.

Matth. 14.
Marc. 6.

Matth. 16.
bidem.
1. Cor. 12.

Apost. 9.
1. Cor. 12.
Bernard.

Psal. 38.

S. Maximus.

T V
22

Idem.

S. Petrus & Paulus cur vno die vnoq; in loco ac sub vno tyranno passi sint. S. Maxim.

non solua honoramus vt martyres, sed & vt magistros patresq; martyrum veneramus, qui Ecclesiam Dei & celestis predicacionis doctrina, & p[er] sanguinis effusione fundarunt. Itemq; Beati Petrus & Paulus eminent inter vniuersos Apostolos, & peculiari quadam prerogatiua precellunt. Verumter ipsos quis cui preponatur incertum est. Puto enim illos aequales esse merito, quia aequales sunt passione & simili eos fidei deuotione vixisse, quos simul videmus ad martyrij gloriam peruenisse. Non enim sine causa factum putemus, quod vna die, vno in loco, vnius tyranni tolerauere sententiam. Vna die passi sunt, vt ad Christum pariter peruenirent: vno in loco ne alteri Roma deesset: sub vno persecutore, vt equalis crudelitas vtunque constringeret. Dies ergo pro merito, locus pro gloria, persecutor decretus est pro virtute. Horum ait idem alibi, per vniuersum mundum hodie passio veneranda celebratur, horum hodie concursu laetissimo excolit Roma martyrium, & quorum dudum impia persecuta est sanguinem eorum, nunc peculiari deuota patrocinio gloriatur. Hec ille antiquus & insignis pontifex. Itaque dilectissimi tam sanctos, tam illustres, tam precellentes patres & patronos nostros ardentissime diligamus, studiosissime veneremur, quotidianis precibus ac pie deuotionis affectibus & officijs inuocemus, & eorum institutiones ac exempla sectemur, prestante Domino nostro Iesu Christo, qui viuat & regnat Deus in secula, Amen.

SERMO II. IN EODEM FESTO.

Vt Christum Petrus amaret, & vicissim Christus Petrum. De beneficijs Dei nobis collatis: de laude vitæ monastica: vt Christiani omnes agni esse debeant, & de virtute obedientie.

Dixit Iesus Simoni Petro: Simon Ioannis, dilige me plus his? Dicit ei: Etiam Domine, tu sis qui amas me. Dicit ei: Pascis agnos meos. Ioannis XXI. Tamquam charissimi non ignoraret Dominus præ cæteris se plus diligi à Petro, nihilominus percunctari ex eo voluit, vt & nobis id innotesceret. Planè multum dilexit B. Petrus Dominum Saluatorem. Vultis ne aliqua huius rei signa discere? Possunt ex pluribus obiter tria commemorari. Primum est, quod mox vocantem se Dominum Iesum relicto omnibus secutus est. Secundum, quod ex animo tempore passionis dixit ad Christum: Tecum paratus sum & in carcerem, & in mortem ire. Ex illo bonæ voluntatis seruire etiam extracto gladio amputauit deinde auriculam serui Dominum inuadentis. Tertium, quod tam vehementer doluit se primum magistrum negasse, vt quo ad superuixit semper noctibus surgens, fleuerit illud peccatum suum, quod tantum non malicia, sed animi infirmitate admisserat. Fereur etiã quoties dulcissimè allocutionis Christi fuisset recordatus, non potuisse sibi à lachrymarum temperare præ nimia amoris dulcedine, atque ob id perpetuo suo in sinu sudarium tulisse, quo lachrymas tergeret, ita crebro ex oculis eius manantes, vt facies eius quasi adusta videretur.

Amoris B. Petri ad Christum argumenta triplicia que. Ioan. 1. Lucæ 22. Matth. 26. Marc. 14. Matth. 27. Lucæ 23.

S. Clemens Papa.

Amoris Christi ad B. Petrum argumenta sex que.

Sed quia Deus non potest non diligere diligentes ipsum, consequens est Petrum tam singulariter diligentem etiam vicissim à Christo haud vulgariet amatum esse. Quod quidem sex potest argumentis comprobari. Primum est quod